

OLGA VAN DER MEER

Fiona's keus

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Twijfelend bekeek Fiona van der Beem de twee jurken die uitgespreid op haar bed lagen. Welke zou ze aandoen: de blauwe die ze zelf uitgezocht had of toch maar de rode die Perry speciaal voor deze gelegenheid voor haar had meegebracht? De blauwe paste perfect bij haar ogen, maar het zou voor Perry waarschijnlijk een teleurstelling zijn als ze de indruk wekte zijn keus niet te waarderen. Aan de andere kant was hij diegene die altijd alles perfect wilde hebben en de blauwe jurk stond haar ontegenzeggelijk beter.

Plotseling resoluut trok Fiona het bewuste kledingstuk aan. Tenslotte was het niet alleen Perry's trouwdag, maar ook de hare en ze wilde er op haar voordeligst uitzien. Het was overigens niet nodig aan Perry te denken als een soort boeman, hij zou heus geen ruzie maken om zoiets onbenulligs als een jurk.

Perry hield niet van ruzie, dat verstoorde de harmonieuze sfeer in huis.

Handig föhnde Fiona haar donkere haren in model en bracht een lichte make-up aan op haar gezicht. Tot slot deed ze de diamanten oorbellen in die ze haar laatste verjaardag van Perry had gekregen.

Zo, klaar. Kritisch bekeek ze zichzelf in de spiegel. Ze zag er goed uit. Haar zesendertig jaren waren haar nog niet aan te zien en iemand die haar niet kende zou vermoeden dat deze slanke vrouw de moeder was van een puberende tweeling. Jennifer en Thomas, twee maanden geleden veertien jaar geworden, terwijl Perry en zij vandaag hun vijftiende trouwdag vierden. Het was allemaal zo snel gegaan, toen. Amper getrouwd en in verwachting van wat later een tweeling bleek te zijn. Het was een drukke periode geweest voor de jonge, onervaren Fiona, maar ze had nooit ergens spijt van gehad.

Ze hadden een goed huwelijk, vormden een leuk, gezellig gezin met zijn vieren en konden zich financieel alles veroorloven wat ze wilden dankzij de omvangrijke erfenis van Perry's ouders en zijn eigen architectenbureau. Ze hadden een uitgebreide vriendenkring en een afwisselend sociaal leven, terwijl Fiona ook zitting had in diverse besturen. Al

met al een rijk, gevarieerd leven, in alle opzichten.

De enige schaduw op haar geluk was het feit dat ze na de tweeling geen kinderen meer konden krijgen en zo de hoop op een groot gezin de bodem ingeslagen werd. Fiona was echter geen type om zich daardoor terneergeslagen te voelen. Ze probeerde het leven altijd positief te benaderen en was dankbaar voor het feit dat haar enige zwangerschap haar twee kinderen had geschonken in plaats van een.

Opgewekt liep ze vanuit haar kleedkamer naar beneden. Ze had zin in deze dag. De zon scheen warm en uitnodigend op de uitgestrekte tuin, die door speciaal daarvoor ingehuurde mensen professioneel versierd was. Overal rond het zwembad stonden tafels en stoelen. Nog een uur, dan zou de tuin druk bevolkt zijn door hun vrienden en zakenrelaties.

De mensen van het cateringbedrijf, nu klaar met alle voorbereidingen, zouden dan druk af en aan lopen met hapjes en drankjes en het ingehuurde bandje zou voor een vrolijke noot zorgen. Fiona zag het al helemaal voor zich terwijl ze dromerig vanaf het terras uitkeek over de gezellig gerangschikte zitjes.

Even later voegde Jennifer zich bij haar. ‘We treffen het met het weer vandaag,’ zei de tiener vrolijk.

Fiona monsterde de korte broek en het geknoopte T-shirt van haar dochter. ‘Dat is geen reden om er zo bij te lopen,’ zei ze. ‘Kom op Jen, we zitten hier straks met tientallen gasten, kleed je alsjeblieft behoorlijk aan.’

‘Waarom nou? Het is hartstikke warm, we mogen toch wel gaan zwemmen? Ik heb mijn bikini hieronder al aan.’

‘Dat kan ook onder een jurk. Je beweerde zelf dat dat nieuwe roze jurkje zo lekker zit, dus wat je nu doet, is gewoon provoceren,’ zei Fiona rustig.

Ze bleef altijd kalm onder de opstandige buien van haar puberkinderen. Te goed herinnerde ze zich haar eigen gemoedstoestanden op die leeftijd. Haar ouders, allebei al op leeftijd en zonder enige ervaring op dat gebied, hadden haar nooit enige ruimte gegeven. Het was vaak hard tegen hard gegaan. In haar eigen gezin wilde ze dat niet, hoewel ze wel op haar standpunt bleef staan als dat nodig was.

Uiterst langzaam draaide Jennifer zich om. ‘Alsof het ook maar iemand iets kan schelen wat ik draag, behalve papa dan. En die vindt

het alleen maar belangrijk om met ons te kunnen pronken.'

'Het is ook papa's dag vandaag, dus gun hem dat pleziertje,' verzocht Fiona.

Glimlachend keek ze haar mopperende dochter na. Jennifer mompelde nog dat het de grootste onzin was om zo'n feest te geven voor vijftien jaar huwelijk. Ach ja, die leeftijd... Iedereen beweerde altijd dat je jeugd de mooiste tijd van je leven was, maar die mening had Fiona nooit gedeeld. Het viel niet mee als je lichaam kampte met veranderingen, de toekomst als volwassene lonkte en je je tegelijkertijd vaak nog kind voelde. Het was echt geen wonder dat pubers vaak zo onhandelbaar waren.

Enfin, als het niet erger werd dan dit mocht ze absoluut niet klagen. Thomas ging altijd rustig zijn eigen gang en Jennifer kon in woorden erg opstandig zijn, maar in daden viel het wel mee. Ze had wel eens ergere verhalen gehoord.

'Zuster Anna, ziet gij nog niets komen?' klonk de plagende stem van Perry. 'Je staat hier zo diepzinnig over ons grondgebied uit te staren. Het duurt echt nog wel even voor de gasten arriveren.'

‘Ik stond mijn zonden te overdenken,’ bekende Fiona lachend.

‘Daar kun je nooit lang mee bezig zijn, zoveel zijn het er niet. Behalve dan dat je de verkeerde jurk aan hebt.’ Keurend gleden zijn ogen over het nog slanke figuur van zijn echtgenote. ‘Maar dat is je vergeven, je ziet er fantastisch uit. Ga je mee? Emma heeft de koffie klaarstaan op het achterterras, daar is het op dit moment van de dag het prettigst.’

Met de armen om elkaar heen slenterden ze naar de andere kant van het riante huis. Emma, hun onvolprezen huishoudster die samen met haar man Jacob alles in en rond het huis tot in de puntjes verzorgde, had er, zoals altijd op zondag, een uitgebreide koffietafel van gemaakt. De tafel stond vol met zelfgebakken taart, luxe koekjes en bonbons.

‘O, nee,’ kreunde Fiona lachend. ‘Dat is veel te veel vandaag. Normaal sla ik op zondag de lunch over, maar nu staan er zoveel lekkere hapjes. Als ik me hier ook te goed aan doe, kom ik vandaag kilo’s aan.’

‘Jennifer en Thomas zullen zo wel komen helpen om het op te maken. Het is ongelooflijk zoveel als die twee weg kunnen werken. Waar zijn ze eigenlijk?’

‘Tom heb ik nog niet gezien, Jenny is zich aan het verkleden. Ze had een korte broek en een vaal T-shirt aan en vond het vreemd dat ik dat niet waardeerde.’

Perry fronste zijn wenkbrauwen. ‘Die rare kuren van haar tegenwoordig. Ze wordt steeds moeilijker.’

‘Ben je gek, dat is de leeftijd,’ meende Fiona onbekommerd.

‘Overal tegen aanschoppen en je afzetten, het zal nog wel erger worden in de toekomst. Ze vond het overigens ook onzin om een vijftiende huwelijksdag zo uitgebreid te vieren.’

‘Daar komt ze nog wel van terug, als ze zelf zover is. Als je zoveel van iemand houdt als ik van jou, vier je het liefste iedere dag dat je samen bent.’

Fiona bloosde als een schoolmeisje. ‘Die gevoelens zijn volkomen wederzijds,’ antwoordde ze eenvoudig. Over de tafel heen vonden hun lippen elkaar in een innige zoen, die verbroken werd omdat de tweeling aan kwam lopen.

‘Kijk onze tortelduifjes eens,’ riep Jenny uitgelaten. ‘Krijgen jullie daar nou nooit genoeg van? Na al die jaren moet dat toch saai worden?’

‘Nooit,’ verzekerde Perry haar. ‘Ik hoop nog minstens vijftig jaar bij je moeder te blijven en hierbij beloof ik jullie plechtig dat ik haar dan nog steeds iedere dag zal kussen.’

Jenny plofte op een stoel en bediende zich uitgebreid van de taart. ‘Wacht maar tot mama eenmaal oud en rimpelig is en een uitgezakt lijf krijgt, dan ben je vast zo happig niet meer,’ voorspelde ze met de meedogenloze hardheid van de jeugd.

Perry’s blik versomberde bij dit weinig rooskleurige toekomstbeeld. Hij hield van schoonheid en perfectie, en wist diep in zijn hart dat hij nooit met Fiona getrouwd zou zijn als ze niet knap en slank was geweest toen hij haar ontmoette.

‘Tegen die tijd heeft pa anders zelf ook een buikje en een kaal hoofd,’ zei Tom echter nuchter.

‘Daar hebben ze fitnessapparaten en haartransplantatie voor uitgevonden, zoon,’ zei Perry. Hij lachte alsof hij een goede grap had verteld, maar Fiona zag aan hem dat de loop van dit gesprek hem niet beviel. Snel veranderde ze van onderwerp.

‘Het is jammer dat oma vandaag niet kan komen,’ wendde ze zich tot haar kinderen.

‘Die griep van haar heeft een lange nasleep, ze voelt zich nog steeds niet goed.’

‘We zijn eraan gewend om te feesten zonder familie,’ meende Jenny onbekommerd terwijl ze nog een bonbon uit het schaaltje pikte.

Dat was waar. Zowel Perry als Fiona waren enig kind; Perry’s ouders waren al overleden voor de tweeling geboren werd en Fiona’s vader stierf niet lang daarna. Behoudens enkele neven en nichten met wie ze geen contact onderhielden, was Fiona’s moeder Doortje het enige familielid.

Tom bedacht dat het helemaal niet zo erg was dat zijn oma niet kon komen. De oude vrouw nam nooit een blad voor haar mond en had al vaker gasten van zijn ouders beledigd door kritiek te uiten op hun leefwijze. Ze had een hekel aan alle pracht en praal die in hun milieu openlijk tentoon werd gespreid. Hij hield echter wijselijk zijn mond dicht, bang om de goede stemming te verpesten. Zijn vader was ook niet dol op oma en kon vaak nogal geïrriteerd reageren op haar, zelfs als ze er niet bij was.

Fiona genoot van dit uurtje samen met haar gezin. Sinds Tom en Jenny op de middelbare school zaten, waren ze een stuk uithuiziger